

Arrest

nr. 284 615 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. D'HONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 december 2020 om internationale bescherming. Op 25 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, K. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu-origine te zijn. Je werd geboren in het dorp Payendakhel in het district Pachiragam van de provincie Nangarhar. Je ging er niet naar school maar werkte samen met jouw vader en broers op de landbouwgronden. Soms ging je cricket spelen met jouw vrienden. Jouw ouders zijn nog in het dorp samen met jouw twee zussen. Jouw broer S. M. K. (...) overleed toen je uit Afghanistan vertrok en jouw andere broer M. H. (...) werd kort geleden doodgeschoten.

Je verliet Afghanistan omwille van problemen met Daesh. Toen Daesh naar jouw regio kwamen hebben de mensen samengewerkt met de taliban om tegen hen te vechten. Gewone burgers werden in een checkpost gezet om Daesh tegen te houden. Echter heeft Daesh na verloop van tijd verschillende checkposten omgekocht waardoor ze de controle konden krijgen over de regio. Op een dag passeerden de Daeshstrijders door het dorp. Er kwamen er drie langs jouw huis en je werd meegenomen. Jouw broer en jouw oom werden toen ze van de moskee waren meegenomen. Samen met jullie werden er nog verschillende andere personen opgepakt en meegenomen naar het district Haskamina (Dehbala), in het totaal waren jullie met 70. Jullie werden 25 dagen lang vastgehouden. Op een dag werd jij samen met nog 4 andere mensen geboeid en meegenomen naar een andere plaats. Jullie kregen ook een zak over jullie hoofd. Jullie dienden op jullie knieën te gaan zitten en de blinddoek werd afgedaan. Er werden twee arabisch sprekende jongeren gebracht. Daesh gaf een waarschuwing "mensen die zich verzetten tegen ons zullen hetzelfde meemaken". De twee talban leden werden voor jullie ogen doodgeschoten. Vervolgens brachten ze nog drie andere personen naar die plaats. Ze werden ondervraagd. Twee waren ex Daesh leden en werden neergeschoten. Een was een soldaat en die werd onthoofd. Hierna werden jullie opnieuw geboeid en geblinddoekt. Jullie werden opnieuw naar de plaats waar jullie werden vastgehouden gebracht. De overheid voerde in die periode een grote aanval uit op Daesh en hierbij kwamen 8 à 9 grote commandanten om het leven. Daesh onderhandelde met de overheid: 'Als jullie de lichamen teruggeven van onze commandanten dan zullen we de mensen vrijlaten'. De dorpsouderen regelden de deal. De lichamen werden in kisten naar Daesh gebracht en jullie werden met 60 personen vrijgelaten. De andere 10 verdwenen, waaronder uw broer en oom. Daesh zei een keer dat ze werden neergeschoten omdat ze probeerden te ontsnappen en een andere keer dat ze door een droneaanval werden gedood.

8 à 9 maanden later werd er bij een grote overheidsactie in Achin de lichamen van uw broer en oom gevonden. Ze waren doodgeschoten. Jullie kregen de lichamen terug om ze te begraven. Daesh probeerde later opnieuw controle te krijgen over jouw regio en toen de gevechten opnieuw begonnen heb je Afghanistan verlaten. Je vertrok via Iran en reisde naar Turkije en Griekenland. Je verbleef 15 maanden in Griekenland en kwam op 17 december 2020 via relocatie naar België. De volgende dag diende je hier een verzoek om internationale bescherming in.

Je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door Daesh.

Ter staving van jouw verzoek leg je jouw taskara, een brief van de ouderen en twee foto's van jouw broer neer.

Op 1 maart 2022 bezorgde je enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Je hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat je bij een terugkeer naar Afghanistan Daesh dient te vrezen en dat ze jou persoonlijk viseren. Je zou toen Daesh de controle had over jouw regio 25 dagen vastgehouden zijn samen met een 70tal medeburgers. Gedurende die tijd kregen jullie eten en werden jullie min of meer goed behandeld (CGVS, p. 21). De Daesh ouderen preekten tegen jullie en probeerden jullie te overtuigen van hun goede bedoelingen (CGVS p. 21, 24). Daarnaast probeerden ze jullie te overtuigen om toe te treden tot Daesh (CGVS, p. 21, 24). Toen er verschillende Daesh commandanten omkwamen bij een aanval van de overheid werden jullie geruild voor de lichamen van deze commandanten (CGVS, p. 22). Jullie werden vrijgelaten.

Er vonden in Pachiragam verschillende aanvallen plaats tussen de taliban en de overheid aan de ene kant en Daesh aan de andere kant. Het door jou geschetste beeld van de situatie toen komt overeen met informatie die beschikbaar is. Echter toen je niet aan dat je persoonlijk geviserd werd of zal worden door Daesh. Volgens jouw verklaringen namen Daesh die bewuste dag iedereen mee die hun pad kruiste (CGVS, p. 23, 27). Ze hadden het dus niet specifiek op jou gemunt. Het feit dat jij werd meegenomen kaderde in de toenmalige situatie van geweld die er toen heerste.

Na jouw vrijlating ben je nog 9 maanden zonder problemen in het dorp blijven wonen, net zoals dit voor de andere mensen in jouw regio zo was (CGVS, p. 26). Je kende geen problemen meer met Daesh of met iemand anders (CGVS, p. 26, 29).

Toen er weer meer gevechten plaatsvonden ben je vertrokken. Hieruit concludeert het CGVS dat je de algemene situatie probeerde te ontvluchten, de welke nu veranderd is.

Waar je nog verwijst naar een poging tot gedwongen rekrutering door Daesh dient er te worden opgemerkt dat deze niet kan overtuigen. Uit de informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat Daesh niet altijd overgaat tot gedwongen rekrutering. Zo zouden ze jou, en met jou vele anderen, slechts aangesproken hebben tijdens de gevangenschap. Daarbuiten werd er geen enkele poging ondernomen om jou of iemand anders te rekruteren (CGVS, p.). Dit wijst er niet op dat Daesh jou gedwongen zou willen inlijven. Bovendien lieten ze jou na 25 dagen gewoon gaan zonder meer. Je bleef vervolgens nog 9 maanden in Afghanistan en er werden geen andere pogingen ondernomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het loutere feit dat jij een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat jij "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn jouw regio van herkomst, jouw familiale en tribale banden, jouw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van jouw vraag naar internationale bescherming, waarbij jij jouw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Met betrekking tot de moord op jouw broer na zijn terugkeer naar Afghanistan toen de Taliban terug de macht overnamen dient te worden opgemerkt dat je niet kan aantonen dat deze moord enig probleem voor jou inhoudt. Jij of jouw familie weten niet wie er achter deze daad zit (CGVS, p. 16, 22, 27). Het kan zijn dat het een criminele daad betreft waarvan jouw broer het slachtoffer werd of een afrekening. Jouw ouders en familie kenden geen andere problemen (CGVS, p. 27) en jouw ouders wonen ook nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p. 16).

Het CGVS stelde vast dat jouw persoonlijke vrees ten aanzien van Daesh niet aangetoond werd. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet in positieve zin ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit en herkomst aan en deze wordt hier niet betwist. De brief van de ouderen kan evenmin tot een andere conclusie leiden. De foto's van uw broer kunnen evenmin aantonen dat jij problemen zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaard kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen een beperkt aantal correcties in de schrijfwijze van enkele namen en plaatsnamen en gaan niet over de kern van het relaas. Ze kunnen bovenstaande vaststelling inzake jouw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten,

het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt het middel aan met een uitvoerig betoog waarin hij hekelt dat een weigeringsbeslissing werd genomen terwijl er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn risicoprofiel. Hij voert vooreerst een algemeen theoretisch betoog over het hoger belang van het kind en benadrukt daarbij dat hij als minderjarige die op 13-jarige leeftijd Afghanistan verliet wel degelijk verhoogde kwetsbaarheden aantoonde. Over het risico dat voortvloeit uit zijn eerdere problemen met ISKP stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker werd het slachtoffer van eerdere vervolging in Afghanistan.

Deze feiten worden door verwerende partij niet betwist.

Op 13-jarige leeftijd werd verzoeker samen met andere leden van zijn stam ontvoerd door ISKP, en 25 dagen in detentie geplaatst.

In het begin van zijn detentie werd verzoeker geslagen.

Tijdens zijn detentie kreeg verzoeker een zak over zijn hoofd, werd hij naar een andere plaats gebracht, waar bij op zijn knieën moest gaan zitten.

Nadat deze zak werd weggegaan, diende verzoeker de executie van twee personen gade te slaan. Verzoeker zat op zijn knieën op 2 tot 3 meter afstand van de personen die werden doodgeschoten.

Nadat deze twee personen voor de ogen van verzoeker werden doodgeschoten, bracht ISKP drie andere personen. Deze werden eerst ondervraagd. Vervolgens werden twee personen doodgeschoten, en de derde persoon werd voor de ogen van verzoeker onthoofd. Na deze onthoofding hebben ze het lichaam nog een paar keer met een mes in het hart gestoken, en het lichaam op de grond laten liggen.

ISKP gaf tijdens deze executies de bedreiging dat ‘mensen die zich tegen hen verzetten, hetzelfde zullen meemaken’.

Verzoeker werd nadien terug geboeid en geblinddoekt, en terug weggevoerd.

Tijdens zijn detentie predikten ouderen van ISKP continu over de Islam en het feit dat de organisatie in naam van de Islam het juiste deed, en probeerden ze om verzoeker en andere gedetineerden te overtuigen om hen bij de organisatie aan te sluiten.

Uiteindelijk is verzoeker vrijgekomen via een gevangenenruil.

Zijn oudere broer en oom, die gelijktijdig door ISKP waren ontvoerd, werden echter niet vrijgelaten. Een aantal maanden na de vrijlating van verzoeker, werden de lichamen van verzoekers broer en zijn oom gevonden.

Na de machtsovername van de Taliban, werd de andere broer van verzoeker doodgeschoten door onbekenden.

Verzoeker ziet beelden van tijdens zijn detentie door ISKP nog steeds voor zijn ogen, en heeft soms nachtmerries door hetgeen ISKP gedaan heeft, door de mensen die ze voor zijn ogen hebben gedood. Verzoeker geeft aan dat hij soms echt schrik heeft, zeker als het donker is.

Verzoeker kampt tijdens zijn verblijf in België met een aantal psychosomatische klachten, die waarschijnlijk voorkomen uit de trauma's die hij heeft opgelopen (stuk 4).

De eerdere problemen met ISKP die verzoeker aanhaalt, worden door verwerende partij niet betwist.

Desalniettemin meent verwerende partij dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

De motieven hierrond luiden als volgt:

(...)

Deze motieven zijn omwille van verschillende redenen gebrekkig:

2.2.1. Om te beginnen ziet verwerende partij compleet over het hoofd dat er gezien de eerdere vervolging waarvan verzoeker het slachtoffer werd, een omkering van de bewijslast noodzakelijk is.

UNHCR wijst erop dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing vormt voor een risico op vervolging in de toekomst, tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk verbeterd

is.⁵⁴ Deze bepaling, welke een omkering van de bewijslast inhoudt, is ook terug te vinden in artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn en omgezet in art. 48/7 van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“(…)”⁵⁵

Verwerende partij zag deze omkering van de bewijslast over het hoofd, en slaagt er niet in om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Daarbij komt dan nog dat in het kader van het hoger belang van het kind, het voorzorgsprincipe dient gehanteerd te worden waarbij bij twijfel bescherming moet worden geboden (zie supra), en er in hoofde van verzoeker als minderjarige sowieso al een lagere bewijslast moet gehanteerd worden. Verwerende partij schiet hier tekort.

2.2.2. Voorts wijst verwerende partij het risico dat verzoeker loopt vanwege ISKP op lichtzinnige wijze van de hand.

Op vier vlakken schiet de argumentatie en het onderzoek van verwerende partij tekort.

2.2.2.1. Ten eerste stelt verwerende partij ten onrechte dat verzoeker zijn persoonlijke vrees ten opzichte van Daesh niet aantoonde.

Verwerende partij meent dat verzoeker niet aantoonde dat hij persoonlijk geïsoleerd werd of zal worden door Daesh. Verwerende partij stelt: “Volgens jouw verklaringen nam Daesh die bewuste dag iedereen mee die hun pad kruiste (CGVS, p. 23, 27). Ze hadden het dus niet specifiek op jou gemunt.”

Verwerende partij ziet hier echter over het hoofd dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij deel uitmaakte van een groep die door Daesh werd geïsoleerd. Het feit dat verzoeker werd meegenomen was geen toeval, maar lag aan het feit dat verzoeker lid is van de Khogyanaï stam, die had deelgenomen aan een revolutie tegen Daesh:

“(…)” (gehoorverslag CGVS p. 23)

Verzoeker werd geïsoleerd door Daesh omwille van zijn lidmaatschap van een bepaalde groep, namelijk zijn stam die had deelgenomen aan een revolutie tegen de jihadistische groepering.⁵⁶ Verwerende partij ziet dit over het hoofd, ondanks het feit dat dit letterlijk verzoekers antwoord was op de vraag ‘waarom hij werd meegenomen.’ Het loutere feit dat ook andere leden van verzoekers stam op dezelfde moment werden geïsoleerd door Daesh, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel degelijk geïsoleerd werd als lid van de Khogyanaï stam.

Ook bij terugkeer zorgt het feit dat verzoekers stam in het verleden een revolutie pleegde tegen ISKP in de regio, voor een ernstig risico op vervolging voor verzoeker, net omwille van zijn lidmaatschap tot deze stam. Het is daarbij naïef om te rekenen op een eerlijke beoordeling van ISKP van de individuele rol die verzoeker speelde bij deze revolutie als kind (hij nam hier niet aan deel). De eerste keer hield het feit dat verzoeker slechts een kind was, en niet persoonlijk had deelgenomen aan deze revolutie, ISKP niet tegen om hem te ontvoeren en mishandelen. Dit risico is voor verzoeker niet kleiner geworden, mocht hij als 16 jarige jongeman moeten terugkeren naar zijn regio. Verwerende partij slaagt er niet in om te bewijzen dat er goede redenen zijn dat ISKP verzoeker niet langer zal vervolgen.

2.2.2.2. Ten tweede spreekt verwerende partij ten onrechte over de ‘toenmalige situatie van geweld die er toen heerste’.

ISKP is echter geen probleem van het verleden. Deze jihadistische extremisten zijn nog steeds actief in Afghanistan in het algemeen, en zeker in verzoekers regio. Sinds augustus 2021 voert de Taliban een oorlog tegen ISKP:

“(…)”⁵⁷

Door de terugtrekking van buitenlandse troepen wier eerdere maatregelen ter bestrijding van terrorisme hun activiteiten in Afghanistan hadden beperkt, melden observatoren voorts een heropleving van ISKP.⁵⁸ De groep maakt gebruik van het machtsvacuüm en het gebrek aan politieke stabiliteit om meer voet aan de grond te krijgen. Bovendien probeert ISKP gedisillustreerde Taliban-strijders en andere kleinere militante groeperingen onder haar vleugels te nemen. Ondanks het feit dat de Taliban er in het verleden in zijn geslaagd belangrijke ISKP-districten over te nemen, wordt melding gemaakt van meer aanvallen door ISKP en de moeilijkheid van de Taliban om weerwerk te bieden aan de groepering op verschillende plaatsen nu deze laatste overgaan van een opstand in guerrillastijl naar een regering.⁵⁹

De aanvallen van ISKP zijn verviervoudigd tegenover 2020 en de organisatie wint aan kracht binnen Afghanistan, zo stelt het rapport van februari 2022 van SWP (Stiftung Wissenschaft und Politik).⁶⁰

In augustus 2022 bracht EUAA een nieuw rapport uit omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan.⁶¹ De cijfers waarop EUAA zich baseert, en die afkomstig zijn van ACLED en UCDP, vormen waarschijnlijk een grove onderschatting van de ernst van de situatie (zie supra). Onderrapportering blijft reëel en plausibel, en er kan zeker niet van worden uitgegaan dat deze rapporten/cijfers een volledig beeld geven van de plaatselijke veiligheidssituatie.

Desalniettemin blijkt uit dit rapport wel een trend, namelijk dat de provincie Nangarhar één van de zwaarst getroffen regio's in het land is, en waar ISKP haar machtsbasis nog steeds heeft:

“(…)”⁶²

En

“(…)”⁶³

Burgers worden regelmatig gevisieerd in Nangarhar door ISKP na de machtsovername door de Taliban:

“(…)”⁶⁴

Uit deze landeninformatie blijkt bijgevolg dat verzoekers vrees ten opzichte van ISKP nog steeds actueel is. De organisatie is nog steeds aanwezig in verzoekers regio, is in een hevig conflict verwickeld met de Taliban, en wint zelfs aan invloed sinds augustus 2021. Verwerende partij spreekt hier ten onrechte in de verleden tijd, en baseerde zich niet op de beschikbare recente landeninformatie bij de beoordeling van verzoekers vrees ten opzichte van ISKP.

Ten derde verliest verwerende partij uit het oog dat verzoeker gekend is door ISKP in zijn regio, hetgeen ernstige risico's met zich meebrengt.

Verzoeker bracht 25 dagen in detentie door bij ISKP. Tijdens deze detentie leerden leden van ISKP verzoeker kennen.

Verzoeker is geen willekeurige burger in zijn regio van herkomst (waar ISKP nog steeds actief is). Doordat hij gekend is bij de organisatie, springt hij meer dan een gemiddelde burger in het oog bij de leden van deze jihadistische organisatie. Dit vergroot het risico voor verzoeker om in de problemen te komen (zeker gezien het feit dat de organisatie hem reeds eerder omwille van zijn lidmaatschap van de Khogyanaï stam en hun betrokkenheid bij een opstand tegen ISKP had ontvoerd, waarbij hij uiteindelijk is vrijgelaten – niet omdat ISKP een detentie niet langer noodzakelijk achtte, maar zodat ISKP een aantal van hun leiders in vrijheid kon krijgen).

Daarnaast mag men niet uit het oog verliezen dat ook verzoeker langs zijn kant ISKP leden kent en kan identificeren. Ook dit vergroot het risico voor verzoeker significant. Verzoeker was een getuige van ernstige misdaden en mensenrechtenschendingen (standrechtelijke executies, waaronder een onthoofding), en kan de daders aanwijzen. Dit geeft deze daders een motief om verzoeker het zwijgen op te leggen. Voorts is de Taliban momenteel zeer actief op zoek naar leden van ISKP (die meestal door de Taliban standrechtelijk worden geëxecuteerd of het slachtoffer worden van een gedwongen verdwijning) (zie infra). Bij identificatie wacht de leden van ISKP een doodvonnis. Dit geeft hen des te meer een motief om verzoeker, die de Taliban hun richting kan uitsturen, definitief het zwijgen op te leggen.

Verwerende partij slaagt er niet in om te bewijzen dat er goede redenen zijn dat ISKP verzoeker niet langer zal vervolgen, maar zag dit aspect van verzoekers vrees net volledig over het hoofd.

Ten vierde wijst verwerende partij het risico op gedwongen rekrutering door ISKP op lichtzinnige wijze van de hand.

De motieven hierrond in de bestreden beslissing zijn vrij kafkaïaans.

Verwerende partij meent dat er, toen verzoeker als 13-jarige ontvoerd werd en een kleine maand in detentie werd gehouden door Daesh (een jihadistische organisatie met een extreem gewelddadig karakter en een track record van onvoorstelbaar sadisme en mensenrechtenschendingen), waarbij verzoeker geslagen werd, geblinddoekt afgevoerd naar een andere locatie, en geknield diende toe te zien op vier standrechtelijke executies met een pistool (op zeer korte afstand van verzoeker) en één onthoofding (waarbij het lichaam nadien nog bijkomend verminkt werd), en waarbij Daesh de boodschap gaf dat 'mensen die zich tegen hen verzetten hetzelfde zullen meemaken', hij 'slechts aangesproken' werd door Daesh over toetreding. Het zou hierdoor niet gaan om gedwongen rekrutering, indien verzoeker deze gedachtegang van verwerende partij goed begrijpt?

Daesh probeerde verzoeker bijgevolg vrijwillig te rekrutering, tijdens zijn gevangenschap?

En deze conclusie wordt ondersteund door de EUAA country Guidance van april 2022 waarnaar verwerende partij verwijst, en waaruit blijkt 'dat Daesh niet altijd overgaat tot gedwongen rekrutering'? Doordat Daesh niet altijd mensen gedwongen tracht te rekruteren, is hetgeen verzoeker meemaakte plots geen poging tot gedwongen rekrutering meer?

Verzoeker kijkt uit naar een bijkomende toelichting hierover in de nota.

Verwerende partij verliest uit het oog dat ISKP een heel duidelijke boodschap gaf aan verzoeker, toen hij als getuige van een aantal executies expliciet te horen kreeg dat dit het lot is van diegenen die zich tegen hen verzetten. Verzoeker werd niet 'slechts aangesproken', en besefte heel goed dat weigeren geen optie was.

Verzoeker, die 13 jaar oud was op het moment van de feiten, en tijdens zijn gehoor 16 jaar, lijkt een beter besef van de rekruteringsstrategie van ISKP te hebben dan verwerende partij:

“(…)” (gehoorverslag CGVS p. 24)

Door een combinatie van bedreigingen en angst langs de ene kant, en prediken door ouderen over hun interpretatie van de Islam (en religie die ze allen delen) langs de andere kant, probeerde ISKP verzoeker te rekruteren. Dit vond plaats terwijl verzoeker langdurig in detentie was geplaatst, en getuige diende te zijn van de meest extreme mensenrechtenschendingen. Dit vormde wel degelijk een poging tot gedwongen rekrutering.

Waar verwerende partij verwijst naar het EUAA rapport 'Recruitment by armed groups' en de EUAA Country Guidance van april 2022, dient hier een kanttekening geplaatst te worden.

Het eerste rapport van EUAA dateert van september 2016, en kan men bezwaarlijk actueel noemen. De analyse van de EUAA Country Guidance van april 2022 omtrent de rekrutering van kinderen, begint met een expliciete disclaimer:

“(…)”⁶⁵

EUAA geeft in deze country guidance expliciet aan dat haar analyse op dit punt het laatst werd bijgewerkt in december 2020, oftewel ruim voor de machtsovername van de Taliban.

De analyse in beide rapporten is bijgevolg gebaseerd op volledig verouderde landeninformatie. Hierdoor moet de nodige voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij het hanteren van deze richtlijnen.

EUAA geeft in haar gedateerde country guidance een aantal parameters mee, die het risico op gedwongen rekrutering verhogen:

“(…)”⁶⁶

Bij verzoeker zijn twee parameters al zeker van toepassing, nl. zijn leeftijd (16 jaar) en de regio van herkomst, waar ISKP sterk staat. Daarbij komt nog een derde parameter, nl. het feit dat hij reeds eerder het slachtoffer werd van een poging tot gedwongen rekrutering, en hij gekend is bij ISKP.

Interessant in het EUAA rapport ‘Recruitment by armed groups’ van September 2016, is het feit dat ISKP historisch gezien bij gedwongen rekrutering vooral inzetten op kinderen:

“(…)”⁶⁷

Indien we kijken naar recentere landeninformatie, blijkt dat het risico voor verzoeker om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door ISKP in de toekomst niet is verdwenen, wel integendeel.

Uit het EUAA rapport ‘Targeting of individuals’ van augustus 2022 blijkt dat ISKP, die aanwezig zijn in verzoekers regio, actueel breed aan het rekruteren is:

“(…)”⁶⁸

Ook andere bronnen bevestigen dat er nog steeds sprake is van een risico op de rekrutering van minderjarigen door ISKP:

“(…)”⁶⁹

Uit een rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 mei 2022, blijkt dat de rekruteringen door ISKP toenemen:

“(…)”⁷⁰

Verzoekers vrees is dus nog actueel.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal ook het verhoogde risico dat hij loopt vanwege de Taliban over het hoofd te zien en licht dit als volgt toe:

“De Taliban voert een oorlog tegen ISKP, waarbij iedereen die verdacht wordt van banden met deze organisatie een risico loopt op vervolging door de Taliban. Verdenkingen volstaan voor de Taliban, bewijzen zijn niet nodig.

Zo maakt het EUAA COI Report van januari 2022 melding van vergeldingsacties tegen mensen die ervan worden verdacht banden te hebben met ISKP. Echter, deze verdenkingen zijn niet steeds gestoeld op objectieve aanwijzingen. Verdachten worden vaak onmiddellijk geëxecuteerd, waardoor er geen sprake is van een eerlijk proces:

“(…)”⁷¹

Een rapport van de Human Rights Council van 6 september 2022 signaleert eveneens standrechtelijke executies van personen die door de Taliban geacht worden banden te hebben met ISKP. De Taliban voert een oorlog tegen ISKP, en maakt zich schuldig aan arbitraire detenties, standrechtelijke executies en gedwongen verdwijningen van zowel vermeende leden als vermeende sympathisanten van ISKP. Van een eerlijk proces blijkt geen sprake te zijn:

“(…)”⁷²

Verzoeker bevond zich als 13-jarige 25 dagen bij ISKP. Er is geen enkele garantie dat de Taliban begrip zal hebben voor het feit dat het ging om een gedwongen verblijf. Een grondig onderzoek door een neutrale partij, waarbij er een debat op tegenspraak plaatsvindt en verzoeker de kans krijgt om zijn kant van de feiten toe te lichten, het verzamelen van bewijzen, de beoordeling van de bewijzen door een onafhankelijke rechter, ... dit zijn allemaal zaken die compleet afwezig zijn. Uit de bovenstaande landeninformatie blijkt dat een vermoeden volstaat voor de Taliban om over te gaan op een standrechtelijke executie, en de Taliban niet enkel vermoede leden van ISKP vervolgt, maar zelfs vermoede sympathisanten. Door zijn verblijf bij ISKP (hetgeen geweten is in verzoekers regio), in combinatie met het feit dat er van een grondig onderzoek aan de zijde van de Taliban geen enkele sprake is, en de Taliban kan overgaan tot een standrechtelijke executie zodra ze zelfs maar vermoeden dat verzoeker een sympathisant is van ISKP, loopt verzoeker een ernstig risico bij terugkeer. Hoe kan de Taliban ooit zeker zijn dat verzoeker tijdens zijn detentie van 25 dagen niet minstens deels overtuigd is geraakt van het gelijk van ISKP? Er blijkt uit de COI dat de Taliban het onzekere voor het zekere neemt, en bij een vermoeden reeds tot vervolging overgaat.”

Hij verwijt de commissaris-generaal ook heel licht te gaan over het feit dat zijn broer M. na de machtsovername van de taliban in zijn dorp werd doodgeschoten en stelt hierover het volgende:

“Verzoeker en zijn familie kennen de daders niet, maar samen met de omkering van de bewijslast gezien de eerdere vervolging waarvan verzoeker het slachtoffer werd, vormt de moord op verzoekers broer een sterke indicatie dat verzoeker wel degelijk een risico loopt in het geval van terugkeer. Deze moord op verzoekers broer na de machtsovername van de Taliban in zijn dorp valt moeilijk te rijmen met het feit dat het aan verwerende partij is om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Verwerende partij faalt hier in.

Uit het feit dat verzoekers ouders en zijn twee minderjarige zussen nog in zijn dorp wonen en geen andere problemen kenden (behalve dan de moord op 2 zonen, en de kidnapping en detentie van hun jongste zoon door ISKP), kan men niet concluderen dat er geen sprake is van een risico voor verzoeker bij terugkeer. Verzoekers ouders zijn oud (verzoekers vader is te oud om het land nog te bewerken – zie gehoorverslag CGVS p. 16), en verzoekers jongere zussen moeten samen met hun moeder volgens de sharia regels van de Taliban binnen blijven, tenzij ze volledig gesluierd zijn en vergezeld worden door een mannelijk familielid (zie infra). Hierdoor komen ze quasi niet meer buiten. Verzoekers ouders en jongere zussen hebben een minder uitgesproken risicoprofiel dan verzoeker. Daarbij komt dan nog dat verzoekers gezin gezien de gezegende leeftijd van verzoekers vader, en de restricties die de Taliban oplegt aan de bewegingsvrijheid van verzoeksters moeder en zijn zussen, niet zomaar de gevaarlijke vlucht kunnen ondernemen naar een land waar ze bescherming kunnen genieten.

Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. Hierdoor dient er internationale bescherming toegekend te worden aan verzoeker.”

Daarna gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij wijst erop dat hij Afghanistan verliet toen hij slechts 13 jaar oud was, dat hij in september 2019 in Griekenland aankwam en de afgelopen drie jaar onafgebroken in het Westen verblijft. Hij meent dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat daardoor de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het westen. Belangrijk is volgens hem dat het niet zozeer gaat om hij zichzelf ‘westers’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker voert vervolgens een uitvoerig betoog over het begrip ‘verwestering’, over de risico’s voor personen die als verwesterd beschouwd worden, over stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting en over de aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban. Hij hekelt ook nog het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het Westen.

Verder gaat verzoeker uitgebreid in op het leven onder talibanbewind, zowel wat de huidige situatie betreft als wat betreft de situatie in het verleden. Hij haalt ook aan dat er reisrestricties zijn voor Afghanen om hun land te verlaten.

Hij wijst ook op omstandige wijze op de gewapende conflicten op het Afghaanse grondgebied tussen enerzijds de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) en anderzijds de taliban en ISKP.

Ten slotte gaat verzoeker ook nog uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt verzoekers medisch dossier (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 1 december 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 8 december 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- cijfers van EUROSTAT inzake beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de Europese Unie (stuk 1);
- een document met een berekening van weigeringspercentages binnen de Europese Unie (stuk 2);
- een powerpoint van Nansen van 17 november 2022 over het rapport “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van november 2022 (stuk 3);
- een interactieve kaart van het Institute for the Study of War (stuk 4);
- getuigenissen (stukken 5-8);
- een attest van vakantiewerk (stuk 9);
- een attest van de sportschool (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet heeft nu (i) hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) er niet van heeft kunnen overtuigen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan *Daesh* dient te vrezen en dat ze hem persoonlijk viseren, (ii) het loutere feit dat hij een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij behoort tot “*de groep van jongens en mannen die het*

risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden", (iii) hij niet kan aantonen dat de moord op zijn broer na diens terugkeer naar Afghanistan toen de Taliban terug de macht overnamen enig probleem voor hem inhoudt en (iv) de documenten die hij neerlegt en de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud deze vaststelling niet in positieve zin kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met *Daesh*. Op een dag zouden strijders van *Daesh* hem, zijn broer, zijn oom en nog verschillende andere personen hebben opgepakt en meegenomen naar het district Haskamina (Dehbala), waar zij 25 dagen lang werden vastgehouden. Er zouden toen ook twee Talibanleden en twee ex-leden van *Daesh* voor zijn ogen zijn doodgeschoten en een soldaat zijn onthoofd. Na een deal tussen de dorpsouderen en *Daesh* zouden 60 personen, waaronder verzoeker, zijn vrijgelaten. Tien andere personen die zouden zijn vastgehouden zouden zijn verdwenen, waaronder verzoekers broer en oom. Hun lichamen zouden acht of negen maanden later bij een grote overheidsactie in Achin zijn gevonden. *Daesh* zou later opnieuw geprobeerd hebben controle te krijgen over verzoekers regio en toen de gevechten opnieuw begonnen verliet verzoeker Afghanistan. Hij zou vijftien maanden in Griekenland hebben verbleven en op 17 december 2020 via relocatie naar België zijn gekomen, waar hij de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker stelt te vreezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gedood door *Daesh*. Daarnaast beroept hij zich op een vrees om te worden gedood omwille van zijn verblijf in Europa.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban-codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78).

Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de

machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan slechts dertien jaar oud was. Hij zou 15 maanden in Griekenland hebben verbleven en op 17 december 2020 via relocatie naar België zijn gekomen, waar hij de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verblijft in het opvangcentrum te Kapellen en heeft heden

de leeftijd van zestien jaar. Zijn leeftijd wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat hij zich al meer dan drie jaar buiten Afghanistan bevindt.

Uit de getuigenissen die hij bij zijn aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoeker sinds januari 2021 school loopt in het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN). Hij wordt door zijn klastitularis (onder meer) omschreven als iemand die niet tegen onrechtvaardigheid kan, die zijn mening durft te uiten en die in de klas kritische vragen stelt (aanvullende nota verzoeker, stuk 5). Zijn leerlingenbegeleider stelt (onder meer) dat verzoeker snel weg was met de waarden en normen van België en dat hij deze aan zijn klasgenoten uitlegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 6). Volgens zijn voormalige klastitularis ontwikkelde verzoeker “een open en betrokken houding naar de cultuur van zijn nieuwe thuis” (aanvullende nota verzoeker, stuk 7). Verzoeker zou ook vakantiewerk doen (aanvullende nota verzoeker, stuk 9) en lid zijn bij een worstelclub (aanvullende nota verzoeker, stuk 10).

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven actief te zijn op sociale media. Hij gebruikt *Whatsapp* en zou vroeger een *facebookaccount* hebben gehad (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Hier is geen verder onderzoek naar verricht doch dit is, gelet op zijn leeftijd, niet onaannemelijk.

Verzoeker is voorts volgens zijn verklaringen een Pashtou afkomstig uit het dorp Payendakhel in het district Pachiragam van de provincie Nangarhar. Zijn regio van herkomst wordt niet betwist. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022, p. 5). De sterke aanwezigheid van ISKP in de provincie Nangarhar kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker, waarvan niet betwist wordt dat hij reeds 25 dagen door deze groepering werd vastgehouden en dat hij toen getuige is geweest van gruwelijke feiten.

De Raad merkt op dat er niet aan voorbij kan worden gegaan dat verzoeker ondertussen een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school, zijn verblijf in het opvangcentrum, zijn vakantiejob en zijn hobby, onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat hij onder de aandacht van de taliban of ISKP kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat hij uit een gebied afkomstig is waar ISKP aanwezig is en de taliban bestrijdt en waar hij in het verleden reeds ernstige problemen heeft gekend met ISKP, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het “*speel*” te spelen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt bovendien terecht geconcludeerd dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN